

WYROK Z DNIA 29 KWIETNIA 2009 R.
SNO 30/09

Przewodniczący: sędzia SN Wiesław Kozielowicz (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Helena Cieplą, Zbigniew Strus.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem sędziego Sądu Okręgowego – Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2009 r. sprawy obwinionego sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniami obwinionego i Ministra Sprawiedliwości od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 24 listopada 2008 r., sygn. akt (...)

I. z m i e n i ł zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) za czyn przypisany z pkt. I w miejsce kary dyscyplinarnej przeniesienia na inne miejsce służbowe w y m i e r z y ł obwinionemu sędziemu Sądu Rejonowego na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. karę nagany;
- 2) na podstawie art. 108 § 2 u.s.p. u m o r z y ł postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej za czyn przypisany z pkt. 10 (pkt VIII zaskarżonego wyroku);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok u t r z y m a ł w mocy.

U z a s a d n i e n i e

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym złożył do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędziego Sądu Rejonowego, zarzucając mu, że dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa polegającej na tym, że:

1. w dniu 5 lipca 2006 r. w A. – jako przewodniczący składu orzekającego, rozpoznając na rozprawie sprawę I C 689/06, przed ogłoszeniem orzeczenia dokonał oceny zasadności powództwa naruszając tym samym zasady obiektywizmu i bezstronności,
2. w dniu 5 lipca 2006 r. w A. – jako przewodniczący składu orzekającego, po ogłoszeniu wyroku w sprawie I C 78/05 zarządził wydanie pełnomocnikom stron wydruku komputerowego ogłoszonego orzeczenia mimo, iż pełnomocnicy stron nie złożyli wniosku o doręczenie im odpisu wyroku lub kopii tego dokumentu,
3. w sprawie I C 458/06 nie podpisał postanowienia z dnia 9 czerwca 2006 r. w przedmiocie rozpoznania wniosku powoda o ustanowienie adwokata z urzędu,

4. w sprawie I C 568/06 nie podpisał postanowienia z dnia 14 listopada 2006 r. w przedmiocie wniosku powoda o doręczenie odpisu wyroku z dnia 13 września 2006 r. z klauzulą prawomocności,
5. w sprawie I C 228/05 nie podpisał postanowienia z dnia 28 lutego 2007 r. w przedmiocie przyznania wynagrodzenia biegłemu,
6. w sprawie I C 178/06 nie rozpoznał całości żądania oraz pominął w tym zakresie rozstrzygnięcie w wyroku z dnia 17 maja 2006 r., co skutkowało odrzuceniem apelacji powódki wniesionej od nieistniejącego orzeczenia,
7. w sprawie I C 1408/06 nie przeprowadził dowodu, mimo zapisu w protokole rozprawy z dnia 17 stycznia 2007 r., iż dowód przeprowadzono; zapisy w tym protokole nie odzwierciedlają faktycznego przebiegu posiedzenia również w zakresie oświadczenia powoda dotyczącego uiszczenia opłaty sądowej,
8. w sprawie I C 383/05 w dniu 12 maja 2006 r., po dwukrotnym zamknięciu rozprawy ogłoszono wyrok,
9. w sprawie I C 408/05 w dniu 24 maja 2006 r. został wydany wyrok oddalający powództwo mimo nieobecności na rozprawie w tym dniu pełnomocnika powódki, który nie został o terminie prawidłowo powiadomiony, co w konsekwencji spowodowało uchylenie zaskarżonego wyroku i zniesienie postępowania w sprawie w zakresie czynności podjętych na rozprawie w dniu 24 maja 2006 r.,
10. w sprawie I C 48/05 w wyroku z dnia 26 kwietnia 2006 r. naruszył art. 321 k.p.c. pozbawiając tytuł wykonawczy wykonalności wobec osoby nie będącej stroną, orzekł ponad zgłoszone żądanie, nie rozpoznał istoty sprawy, ponadto naruszył przepisy art. 233 k.p.c., 328 § 2 k.p.c. i art. 451 k.c.,
11. w sprawie I C 1018/05 naruszył art. 100, 101 i 102 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze poprzez ich niezastosowanie, błędne zastosowanie art. 509 k.c. a nadto naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 maja 2006 r.,
12. w sprawach: I C 1279/05 (wyrok z dnia 29 marca 2006 r.), I C 153/06 (wyrok z dnia 5 kwietnia 2006 r.), I C 99/06 (wyrok z dnia 10 maja 2006 r.), I C 698/05 (wyrok z dnia 5 kwietnia 2006 r.) i I C 1838/05 (wyrok z dnia 22 marca 2006 r.) uzasadnienia wyroków naruszają wymogi określone w art. 328 § 2 k.p.c.; nadto w sprawie I C 1838/05 w wyroku z dnia 22 marca 2006 r. wskazana została błędna sygnatura akt, tj. I C 248/05,
13. w sprawach: I C 183/05 – wyrok z dnia 26 kwietnia 2006 r., I C 968/05 – wyrok z dnia 10 maja 2006 r., I C 399/06 – wyrok z dnia 21 czerwca 2006 r. nie wyjaśniono istotnych okoliczności, zastosowano błędną podstawę rozstrzygnięcia, co w konsekwencji spowodowało uchylenie wyroków wydanych w tych sprawach do ponownego rozpoznania,

14. w sprawie I C 459/07 protokół rozprawy z dnia 31 maja 2007 r. nie odzwierciedla przebiegu posiedzenia, co stanowi naruszenie art. 158 § 1 k.p.c., nadto naruszenie art. 224 § 1 k.p.c. poprzez nieudzielanie głosu stronom przed zamknięciem rozprawy,
15. wbrew określonej podziałowi czynności wyznaczał poniżej minimum ilość wokand oraz nie zastosował się do polecenia Prezesa Sądu Rejonowego wyrażonego w piśmie z dnia 24 maja 2006 r., Adm. O 1 00-36/06, w zakresie obowiązku zwiększenia ilości wyznaczanych rozpraw o dodatkowe jedno posiedzenie w miesiącu,
16. w niżej wymienionych sprawach, przy redagowaniu uzasadnień orzeczeń, a także w czasie posiedzeń Sądu naruszył powagę zajmowanego stanowiska określoną w art. 82 u.s.p. poprzez używanie wyrażen, epitetów, zwrotów o charakterze potocznym, które odbiegają od stylistyki języka prawniczego oraz od wymaganej postawy na sali rozpraw:
  - I C 1408/06 w postanowieniu z dnia 9 stycznia 2007 r. w przedmiocie rozpoznania wniosku pozwanego o sporządzenie uzasadnienia postanowienia, w zarządzeniu z dnia 26 stycznia 2007 r. w przedmiocie rozpoznania wniosku o sprostowanie protokołu rozprawy, w postanowieniu z dnia 31 stycznia 2007 r. w przedmiocie uchylenia postanowień, oddalenia zarzutów zmierzających do odrzucenia pozwu, w zarządzeniu z dnia 31 stycznia 2007 r. w przedmiocie rozpoznania wniosku o sprostowanie protokołu rozprawy,
  - I C 458/05 w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2006 r. w przedmiocie rozpoznania wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu,
  - I C 83/05 w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 czerwca 2006 r.,
  - I C 348/07 w zarządzeniu z dnia 4 października 2006 r. zobowiązującym do uzupełnienia braków pozwu,
  - I C 388/07 w zarządzeniu z dnia 22 marca 2007 r. w przedmiocie braków formalnych skargi,
  - I C 459/07 na rozprawie w dniu 31 maja 2007 r.,
  - I C 183/05 w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 kwietnia 2006 r.,
17. w sprawie I C 1406/06 po zamknięciu rozprawy w dniu 13 marca 2007 r. podpisał i ogłosił wyrok datowany na dzień 13 stycznia 2007 r. z oznaczonym w rubrum przewodniczącym sędzią Sądu Rejonowego A. C., a następnie polecił protokolantowi sporządzenie nowego wyroku z datą 13 marca 2007 r. z oznaczeniem przewodniczącego i wyrok ten również podpisał. Oba wyroki zostały załączone do akt sprawy. Nadto w protokole rozprawy z dnia 13 marca 2007 r., podpisanym przez sędziego, odnotowano, iż wydane zostało orzeczenie w przedmiocie zwolnienia pozwanej od kosztów sądowych, mimo braku w aktach takiego orzeczenia. W dniu 19 lipca 2007 r., w celu usunięcia

rozbieżności pomiędzy zapisem w protokole rozprawy i treścią postanowienia wydanego na rozprawie, powstałego na skutek pominięcia w ogłoszonym na rozprawie postanowieniu rozstrzygnięcia w zakresie zwolnienia pozwanej od kosztów sądowych, wydał na posiedzeniu niejawnym postanowienie, w którym sprostował postanowienie wydane w dniu 13 marca 2007 r. poprzez uzupełnienie go o punkt 3 o treści: „zwolnić pozwaną od kosztów sądowych w całości”,

18. w sprawie I C 618/06 bez podstawy prawnej wydał w dniu 1 września 2006 r. wyrok zaoczny w stosunku do pozwanego Macieja B., zarządzając doręczenie tego wyroku pełnomocnikom stron,

tj. popełnienia przewinień służbowych z art. 107 § 1 u.s.p.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 24 listopada 2008 r., sygn. akt (...):

- I. uznał obwinionego sędziego Sądu Rejonowego za winnego tego, że w dniu 5 lipca 2006 r. – jako przewodniczący składu orzekającego – rozpoznając sprawę I C 689/06, przed ogłoszeniem orzeczenia dokonał oceny zasadności powództwa, naruszając tym samym zasadę bezstronności i obiektywizmu, o jakich stanowi art. 66 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27 lipca 2001 r., art. 233 k.p.c. oraz § 4 i § 5 pkt 2 Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów stanowiącego załącznik do uchwały nr 16/2000 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r. w sprawie uchwalenia Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i przyjmując, iż czyn ten stanowi przewinienie dyscyplinarne o jakim mowa w art. 107 § 1 u.s.p. na podstawie art. 109 § 1 pkt 4 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe;
- II. uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu 5 lipca 2006 r. w A. – jako przewodniczący składu orzekającego, po ogłoszeniu wyroku w sprawie I C 78/05 zarządził wydanie pełnomocnikom stron wydruku komputerowego ogłoszonego orzeczenia mimo, iż pełnomocnicy stron nie złożyli wniosku o doręczenie im odpisu wyroku lub kopii tego dokumentu, naruszając tym samym przepis art. 327 k.p.c. i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p., uznał go za wypadek mniejszej wagi i na podstawie art. 109 § 5 u.s.p. odstąpił od wymierzenia kary dyscyplinarnej;
- III. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 3, 4, 5 wniosku; przyjął, że stanowią one naruszenie przepisów art. 324 § 3 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. i zakwalifikował te czyny z art. 107 § 1 u.s.p, zaś na zasadzie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył za każdy z tych czynów karę dyscyplinarną upomnienia;

- IV. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 6 wniosku i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p. na zasadzie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia;
- V. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 7 wniosku i przyjmując, iż stanowi on naruszenie art. 158 § 1 pkt 2 k.p.c., zakwalifikował ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p., zaś na podstawie art. 109 § 5 u.s.p., uznając go za przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, odstąpił od wymierzenia kary;
- VI. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 8 wniosku i przyjmując, że stanowi on naruszenie art. 316 k.p.c., zakwalifikował ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p., zaś na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia;
- VII. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 9 wniosku i przyjmując, że stanowi on naruszenie art. 133 k.p.c., zakwalifikował ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p., zaś na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia;
- VIII. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 10 wniosku i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p. wymierzył mu na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. karę dyscyplinarną upomnienia;
- IX. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 11 wniosku i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p. wymierzył mu na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. karę dyscyplinarną upomnienia;
- X. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 12 wniosku, z tym że wyeliminował z opisu czynu błędne wskazanie sygnatury w sprawie I C 1838/05 i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p. na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia;
- XI. uniewinnił obwinionego od zarzutu popełnienia przewinienia służbowego opisanego w pkt. 12 wniosku, polegającego na wskazaniu przez obwinionego w wyroku z dnia 22 marca 2006 r. wydanego w sprawie I C 1838/05 błędnej sygnatury akt, tj. I C 248/05;
- XII. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 13 wniosku i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p. na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną nagany;
- XIII. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 14 wniosku i kwalifikując ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p. na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną nagany;
- XIV. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 15 wniosku i przyjmując, że stanowi on naruszenie art. 79 u.s.p. zakwalifikował ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p., zaś na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną nagany;

- XV. uniewinnił obwinionego od zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt. 16 wniosku;
- XVI. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 17 wniosku i przyjmując, że stanowi on naruszenie art. 154 k.p.c., art. 325 k.p.c., art. 332 § 1 k.p.c. i art. 350 k.p.c., zakwalifikował ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p., zaś na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną nagany;
- XVII. uznał obwinionego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. 18 wniosku i przyjmując, że stanowi on naruszenie art. 339 § 1 k.p.c., art. 340 k.p.c. i art. 343 k.p.c., zakwalifikował ten czyn z art. 107 § 1 u.s.p., zaś na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 u.s.p. wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia.

Od tego wyroku odwołania złożyli Minister Sprawiedliwości i obwiniony sędzia Sądu Rejonowego.

Minister Sprawiedliwości zaskarżył wyrok w części skazującej, na niekorzyść obwinionego i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że przypisane obwinionemu zachowania stanowiły odrębne przewinienia dyscyplinarne, gdy w istocie z uwagi na zwarty okres w jakim zostały popełnione oraz fakt, że wynikały one z jednego tytułu, a mianowicie niewykonywania lub nienależytego wykonywania przezeń obowiązków służbowych powinny być uznane jako jedno przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p., co w konsekwencji spowodowało, że zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie w zakresie kary dyscyplinarnej razi w niewspółmiernym stopniu swoją łagodnością, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie, iż przypisane obwinionemu sędziemu zachowania stanowiły jedno przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 u.s.p. i wymierzenie mu na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 u.s.p. kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu.

Natomiast obwiniony sędzia Sądu Rejonowego w swoim obszernym odwołaniu kwestionował poczynione przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalenia faktyczne w zakresie przypisanych mu przewinień dyscyplinarnych i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu we wniosku dyscyplinarnym przewinień służbowych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

1) Odnośnie odwołania Ministra Sprawiedliwości:

Odwołanie Ministra Sprawiedliwości nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący w uzasadnieniu odwołania wskazuje, iż błędnie Sąd pierwszej instancji potraktował każde z opisanych w siedemnastu punktach zachowań, jako odrębne przewinienia dyscyplinarne i za każde z nich (z wyjątkiem dwóch co do których zapadło orzeczenie uniewinniające), orzekł odrębną karę dyscyplinarną. Dostrzegając,

że z uwagi na brak recepcji przez u.s.p., w odniesieniu do odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów, przepisów części ogólnej kodeksu karnego, to sądom dyscyplinarnym pozostawiono rozwiązanie oceny takich zachowań obwinionego sędziego, wywodzi, powołując się na wyroki Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 22 czerwca 2004 r., SNO 22/04, OSNSD 2004, z. I, poz. 3 i z dnia 8 października 2004 r., SNO 42/04, OSNSD 2004, z. II, poz. 47, że dopuszczalna jest konstrukcja jednego przewinienia dyscyplinarnego w odniesieniu do podobnych zachowań, dokonanych w krótkich odstępach czasu, nadto w sytuacji gdy wynikały one z jednego tytułu, a mianowicie niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków służbowych. Podkreśla w odwołaniu, że wszystkie z przypisanych obwinionemu zachowań to efekt jego niewłaściwego stosunku do ciążących na nim obowiązków.

Zdaniem skarżącego przeciwko tezie, że przypisane obwinionemu zachowania stanowiły jedno przewinienie dyscyplinarne nie przemawia ani czas w jakim się on dopuszczał poszczególnych zachowań, ani to, że zachowania te dotyczą różnych prowadzonych przez niego postępowań, bo decydujące jest to, że wszystkie one wynikały z jednego tytułu a mianowicie niewykonywania lub nienależytego wykonywania przezeń obowiązków służbowych.

Tak wywodząc skarżący nie dostrzegł jednak, że przecież każde naruszenie przez sędziego obowiązku służbowego wynikającego z określonych przepisów u.s.p., przepisów postępowania, regulaminów wewnętrznego urzędowania sądów i instrukcji służbowych, może pociągnąć za sobą odpowiedzialność dyscyplinarną. Przewinienie służbowe sprowadza się zawsze w istocie do niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków służbowych wynikających z wymienionych wyżej przepisów. Nie jest zatem możliwe doszukiwanie się w elemencie „niewykonania lub nienależytego wykonywania przez obwinionego obowiązków służbowych”, „owej spójni” łączącej przypisane czyny nazwane przez skarżącego zachowaniami, z których każdy, kwalifikowany jest odrębnie jako przewinienie służbowe z art. 107 § 1 u.s.p., i cechuje się właśnie niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem opisanych w nich obowiązków sędziego.

Poza sporem jest, że u.s.p. nie zawiera przepisu (na wzór art. 128) odsyłającego do odpowiedniego stosowania przepisów części ogólnej Kodeksu karnego. Tylko w kilku przepisach u.s.p. mamy nawiązanie do instytucji z Kodeksu karnego: art. 108 § 4 – przedawnienie, art. 119 – znamiona przestępstwa, art. 130 § 1 – popełnienie przestępstwa. Podobnie było w ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 1994 r. Nr 7, poz. 7 ze zm.). Na gruncie unormowań u.s.p. z 1985 r. wypowiedziano pogląd, iż brak odwołania w Prawie o ustroju sądów powszechnych do Kodeksu karnego powoduje, że w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej powinno stosować się „oryginalne podejście do kwestii winy oraz jej

rodzajów”, a także, że „w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów nie ma podstaw do przenoszenia wprost rozwiązań prawa karnego, a nawet stosowania tych rozwiązań należy unikać” (E. Warzocha, Niektóre zagadnienia odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów sądów powszechnych, *Nowe Prawo* 1988, nr 1, s. 53 – 54). Przeciwnicy tego poglądu, słusznie podnosili, iż brak podstaw prawnych do przenoszenia rozwiązań prawa karnego materialnego do postępowania dyscyplinarnego wobec sędziów, nie uniemożliwia odpowiedniego stosowania w tym postępowaniu głównych zasad prawa karnego, gdyż inaczej powstanie paradoksalna sytuacja: podstawy ponoszenia ujemnych konsekwencji służbowych przez tych, którzy zgodnie ze swoim ślubowaniem mają „stać na straży prawa”, będą oparte nie na prawie, ale na swoistym tworzeniu prawa przez sądy dyscyplinarne. Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów będzie więc niedookreślona, rozmyta, pozbawiona gwarancji (J. R. Kubiak, Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, *Przegląd Sądowy* 1994 r., nr 4, s. 6). W doktrynie postulowano dokonanie zmiany art. 128 u.s.p. przez nadanie mu brzmienia „W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego oraz odpowiednio przepisy rozdziałów I, II i II kodeksu karnego”. Pozwoliłoby to na odpowiednie stosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów unormowań z k.k. dotyczących zasad odpowiedzialności, form popełnienia czynu oraz reguł wyłączenia odpowiedzialności (W. Kozielowicz, *Stosowanie prawa karnego materialnego i procesowego w postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach sędziów (zarys problematyki)* w: L. Leszczyński, E. Skrętowicz, Zb. Hołda, *W kręgu teorii i praktyki prawa karnego. Księga poświęcona pamięci Profesora Andrzeja Wąska*, Lublin 2005, s. 464).

W realiach niniejszej sprawy przypisane obwinionemu przewinienia służbowe pozostają w zbiegu realnym. Nie jest zaś możliwe na gruncie przepisów u.s.p. orzekanie kary łącznej za przewinienia dyscyplinarne (W. Kozielowicz, *Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów. Komentarz*, Warszawa 2005, s. 94 – 100; A. Siuchniński, I. Ramotowska, *Problematyka zbiegu realnego przewinień dyscyplinarnych w orzecznictwie sądów dyscyplinarnych w 2006 r.*, OSNSD 2006, s. 379 – 380; wyroki: Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 12 maja 1999 r., WSD 2/99 i z dnia 1 grudnia 1999 r., WSD 11/99 oraz Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22 czerwca 2004 r., SNO 24/04, OSNSD 2004, z. I, poz. 3; z dnia 13 marca 2008 r., SNO 12/08 OSNSD 2008 poz. 198 i z dnia 17 kwietnia 2008 r., SNO 24/08 OSNSD 2008, poz. 41). Trafnie zatem w tej sytuacji Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionemu, za przypisane odrębne czyny kwalifikowane jako przewinienia służbowe, odrębne kary dyscyplinarne, różnicując przy tym ich rodzaj.

2) Odnośnie odwołania obwinionego sędziego Sądu Rejonowego.

Nie można podzielić argumentacji obwinionego w części w której kwestionuje on poczynione przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalenia faktyczne odnośnie przypisanych mu 17 przewinień dyscyplinarnych. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wskazał na jakich oparł się dowodach i tak: Czyn z pkt. I – dowód z zeznań A. P., pismo z k. 43 – 44, protokół rozprawy w sprawie I C 689/06 z dnia 5 lipca 2006 r. i postanowienie z k. 56 akt tej sprawy.

Czyn z pkt. II – dowody z zeznań A. S., D. T., M. W.

Czyny z pkt. III, pkt. IV i pkt. V, odpisy postanowień z dnia 9 czerwca 2006 r., 14 listopada 2006 r., 28 lutego 2007 r.

Czyn z pkt. VI – odpis wyroku z dnia 17 maja 2006 r., I C 178/06 i postanowienie z dnia 1 września 2006 r. w przedmiocie odrzucenia apelacji powódki G. K.

Czyn z pkt. VII – oświadczenie i zeznanie P. W., protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2007 r., I C 1408/06, wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 17 stycznia 2007 r., zarządzenie z tego dnia (k. 92 – 93).

Czyn z pkt. VIII – protokół posiedzenia z dnia 12 maja 2006 r., w sprawie I C 383/05.

Czyn z pkt. IX – protokół posiedzenia z dnia 24 maja 2006 r., w sprawie I C 408/05, odpis wyroku z tego dnia wydanego w tej sprawie oraz odpis wyroku z dnia 23 listopada 2006 r., sygn. III Ca 1303/06.

Czyn z pkt. X – odpisy wyroków z dnia 26 kwietnia 2006 r., I C 48/05 i z dnia 12 stycznia 2007 r., III Ca 1474/06.

Czyn z pkt. XI – odpisy wyroków z uzasadnieniem z dnia 12 maja 2006 r., I C 1018/05 i z dnia 14 lutego 2007 r., II Ca 50/07.

Czyn z pkt. XII – odpisy wyroków wraz z uzasadnieniem wydane w sprawach: I C 1279/05, III Ca 1303/06, I C 153/06, III Ca 976/06, I C 99/06, III Ca 1391/06, I C 698/05, III Ca 23/07, I C 1838/05, III Ca 1031/06.

Czyn z pkt. XIII – odpisy wyroków z uzasadnieniem w sprawach: I C 183/05, III Ca 840/06, I C 968/05, III Ca 1112/06, I C 399/06, I Ca 1403/06.

Czyn z pkt. XIV – zeznania świadków P. C., P. K., protokół z rozprawy z dnia 31 maja 2007 r. w sprawie I C 459/07 oraz odpis wyroku z tego dnia.

Czyn z pkt. XV – pisma: Adm. 0120-3/07 i Adm. 0120-3/07.

Czyn z pkt. XVII – zeznania W. I., protokół rozprawy z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie I C 1406/06, odpis 2 wyroków z tego dnia i odpis postanowienia z dnia 19 lipca 2007 r.

Czyn z pkt. XVIII – odpis wyroku zaocznego z dnia 1 września 2006 r., I C 618/06.

Powyższe dowody Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ocenił w granicach zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k., który to przepis jest stosowany w postępowaniu dyscyplinarnym poprzez odesłanie z art. 128 u.s.p. Poza zasięgiem rozważań tego Sądu nie pozostały dowody istotne dla rozstrzygnięcia w kwestii winy

oraz kwalifikacji prawnej zarzucanych czynów. Ocena zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym również wyjaśnień obwinionego, nie wykazuje błędów natury faktycznej lub logicznej, nie można też zasadnie twierdzić, że jest ona sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Nie można zatem w żadnej mierze podzielić zaprezentowanego w odwołaniu stanowiska obwinionego co do ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie przypisanych czynów i ich kwalifikacji. Trafnie przy tym ten Sąd podniósł, iż w większości uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego złożone przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, jak i w toku postępowania sądowego. Dotyczy to w szczególności wyjaśnień obwinionego co do czynów z pkt. III, IV, V, VIII, IX, X, XI, XVII i XVIII.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny dokonał natomiast korekty wyroku w zakresie wymiaru kary za czyny z pkt. I i pkt. X.

Jeżeli chodzi o karę orzeczoną za przewinienie dyscyplinarne opisane w pkt. I zaskarżonego wyroku, to jest ona rażąco niewspółmiernie surowa. Kara dyscyplinarna przeniesienia na inne miejsce służbowe, z uwagi na skutki jej orzeczenia, jest karą surową i powinna być orzekana za ciężkie przewinienia służbowe. W katalogu kar dyscyplinarnych surowsza od niej jest już tylko kara złożenia sędziego z urzędu. Wskazać należy, że wymiar kary dyscyplinarnej powinien być uzależniony od ciężaru gatunkowego przewinienia dyscyplinarnego. W realiach niniejszej sprawy karą spełniającą ten wymóg, uwzględniającą w sposób prawidłowy stopień zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości przypisanego czynu z pkt. I będzie kara nagany. Kara tego rodzaju spełni też postulat zachowania tzw. wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.

Z kolei co do czynu z pkt. X, to zgodnie z art. 108 § 2 zdanie drugie u.s.p. należało umorzyć postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej, gdyż w dacie wyrokowania przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny upłynął już okres trzech lat od chwili czynu (czyn został popełniony w dniu 26 kwietnia 2006 r.).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w wyroku.